

Скарбничка

- НАЙДЕННА СУМКА 3
- ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4
- ДВА НОСКА 6
- РАДУЖНА ГИРЛЯНДА 8
- ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9
- ЛЕДЯНОЇ ДВОРЕЦ 10

ОМРІЯНА КОРОБКА

Цього дня діти були дуже щасливі, оскільки з нагоди Нового року кожному з них дарували велику коробку з подарунками. Усі діти любили цей день, але найбільше – хлопчик Миколка. Він вважав, що найкращий подарунок – той, де є багато цукерок і, звісно, машинок. І щоразу, коли наближався день подарунків, Миколка переживав, щоб хтось, бува, не забрав подарунок, у якому багато цукерок з машинками.

Нарешті настав день подарунків. Усі діти з нетерпінням очікували, коли вчителька відведе їх до кімнати з подарунками. І ось настала ця мить! Коли Миколка зайшов до кімнати, його увагу привернув один дуже гарний подарунок. Він був яскраво запакований, на коробці були наклейки із зображенням різних перегонових машин, і Миколка промовив: «О, цей подарунок якраз мені й потрібен».

Однак право роздавати подарунки завжди залишалося за вчителькою, і хлопчик чудово це розумів. Миколка з побоюванням дивився на омріяну коробку, щоб не ви-

пустити її з поля зору. Нарешті вчителька почала роздавати подарунки: перший подарунок, другий, третій, а коробка, на яку дивиться Миколка, досі на місці. Раптом Світлана Іванівна бере цей подарунок і несе його. Миколка вже був готовий простягнути руки, щоб узяти його, але вчителька понесла його повз і віддала хлопчику на ім'я Рома. Миколці ж вручили зелену коробку, меншу за розміром, з наклейкою динозавра. Розчаруванню Миколи не було меж... Він не міг повірити, що такий бажаний подарунок дістався не йому, а Ромі. Серце Миколки сповнилося заздрості до однокласника, і він вирішив будь-що отримати його подарунок. Він підійшов до Роми й каже:

— Ром, слухай, ти не хочеш обмінятися подарунками? – і простягає йому свій подарунок.

Рома подивився на коробку Миколки й, побачивши наклейку з динозавром, одразу погодився, бо дуже їх любив. Після обміну Миколка почав відкривати свій подарунок. Перше, що він побачив усе-редині, – це цукерки.

«О, непогано», – сказав Ми-

колка й продовжив оглядати вміст коробки. Однак потім хлопчик виявив шкарпетки, зубну пасту й олівці. Миколка засмутився.

Рома теж вирішив відкрити подарунок. «Та нічого цікавого там не буде», – сказав Миколка й почав їсти цукерки. Проте через кілька хвилин чомусь усі почали збігатися до Роми. Миколка здивувався й теж вирішив подивитися, що там у нього таке цікаве. Підійшовши до подарунка Роми, він побачив нові перегонові машинки з Америки. Оце так... Обличчя Миколки відразу спохмурніло, він сів за парту, ледь не плачучи... Раптом до нього підійшов Рома й простягнув кілька машинок.

— На, вибирай, – запропонував Рома. – Я тобі подарую, яку захочеш.

Того дня Миколка засвоїв два уроки. По-перше, Рома виявився хорошим другом, а по-друге, не можна заздрити людям, краще радіти тому, що маєш, і ділитися з іншими.

Олександр Богданов

ЗИМА

Чирикает воробушек на ветке за окном,
Покрита белым ковриком земля и все кругом.
Снежинки в небе кружатся, зима пришла к нам вновь,
Как хорошо и радостно, что я имею дом.
И, стоя на коленях, молитву возношу
К престолу благодати, хвалу Творцу несу.
«Хвала Тебе, Спаситель, за этот светлый дом,
Который наполняешь Ты уютом и теплом.
За жертву на Голгофе, за Сына, что нас спас,
За вечную обитель я славлю много раз!»

Р. Бурковский

ЦІЛОДОВОВА ОХОРОНА

2

НЕЗВИЧАЙНІ ПОДАРУНКИ

8

10

ВИНАГОРОДА ЗА ЛЮБОВ

ЦІЛОДОВОБА ОХОРОНА

Інна Сосняк

— Найперше, що потрібно зробити, — це під'єднати будинок до цілодобової охорони, — сказав Герман своїй дружині Олівії.

— Але ж тут і так міцні броньовані двері та ґрати на вікнах. Крім того, ще й відеоспостереження є на подвір'ї. До цього будинку непростотрапити непоміченим.

— Злодії вмійють відмикати будь-які замки та вимикати камери, то ж сигналізація, під'єднана до цілодобової охоронної системи, — тепер необхідність, — наполягав чоловік.

Герман та Олівія — нові господарі багатого маєтку. Будинок дістався подружжю в спадок від тітки Жоржети, яка прожила в ньому все своє життя.

— Господь — наша найкраща охорона! Проте якщо ти вважаєш, що потрібно щось доробити, гаразд, — напівжартома сказала Олівія.

— «На Бога покладай надії, а сам берися до дії», — каже нам народна мудрість, — і собі віджартувався Герман.

Сигналізацію встановили й під'єднали до цілодобової охорони. Ще й додали камери спостереження в будинку. Тепер у будь-який час

на великому дисплеї можна було побачити, що відбувається як у приміщенні, так і навколо нього.

Якось увечері Герман та Олівія вели приємну розмову за чаєм у вітальні. Раптом вони почули, як щось неподалік гупнуло.

— Напевно, крига з даху падає, — припустив Герман.

— Допоможіть! Допоможіть! Я провалився в димар і застряг! — почувся глухий голос із каміну.

Довелося викликати рятувальників. Разом з ними прибули карета швидкої допомоги й поліція. За допомогою спеціального крану бідолаху вдалося витягти з димаря. А з ним і торбинку з прикрасами, що належали тітці Жоржети. З ніг до голови в сажі, чоловік тремтів від переляку.

— Як Ви потрапили до димоходу? — суворо запитав офіцер поліції, надягаючи чоловікові на руки кайданки. — Говоріть правду, адже все, що Ви казатимете, може бути використане проти Вас.

— Багато років я працював у Жоржети майстром з ремонту. Коли виникла необхідність, я лагодив сантехніку, електрику, дах чи щось

інше. Я знаю про цей будинок усе. Також мені відомо, де зберігають коштовні речі. До будинку складно потрапити звичайними шляхами, а от через дах — можливо. Я знав, що одне з вентиляційних вікон можна відчинити зовні, то ж я тихо заліз через нього, увійшов до спальні, спокійно взяв прикраси й так само виліз. Та поки я був у будинку, пішов сніг. На мокрому крутому даху я послизнувся, і мене закинуло в широкий димар каміну поверхом нижче. Там з торбиною в пазусі я й застряг.

— Чоловіче, невже ж Ви Бога не боїтеся, що скоїли такий злочин? Порушення заповіді «Не кради» — великий гріх! Господь не залишає таке без покарання! А наше майно та й Вас, до речі, Він зберіг. Бог — найнадійніша цілодобова охорона! — емоційно вигукнула Олівія.

Грабіжник-невдаха потрапив до в'язниці. Однак слова Олівії закарбувалися в його пам'яті. У камері чоловік знайшов Слово Боже. Він почав його вивчати, і це змінило його назавжди. Із в'язниці чоловік вийшов зовсім іншою людиною.

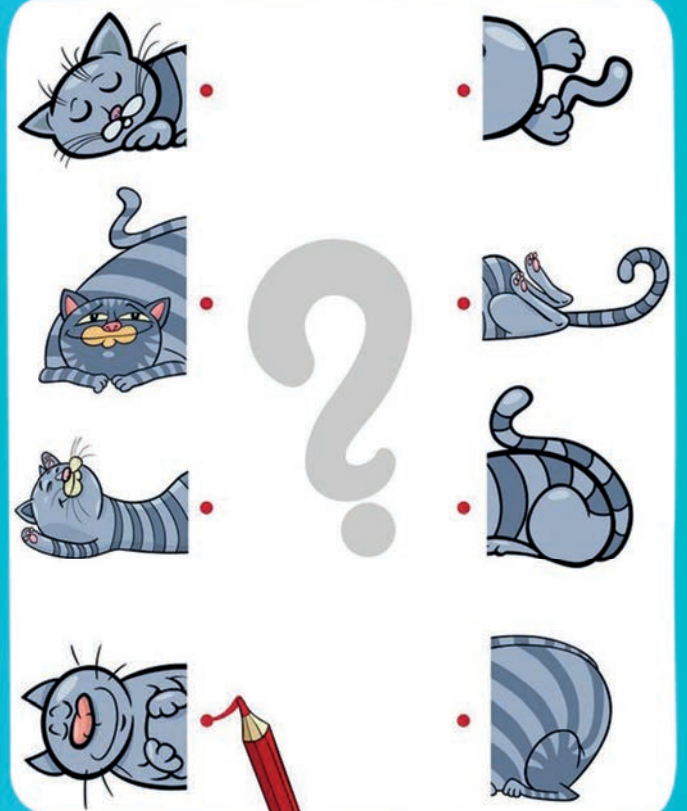
Добавь по букве в начале, середине или конце к каждому из слов, чтобы получилось новое слово.

НАЙДИ 10 ОТЛИЧИЙ.

СОЕДИНИ СООТВЕТСТВУЮЩИЕ ПОЛОВИНКИ.

ЧУДО ПРИРОДЫ: ШОКОЛАДНЫЕ ХОЛМЫ

Филиппинский остров Бохоль стал знаменит на весь мир благодаря такому чуду природы, как "шоколадные холмы". На глоскогорье острова на площади 50 км² раскинулись 1268 возвышенностей, покрытых травянистой растительностью. Уникальность их в том, что все они имеют правильную конусную форму с большим углом склонов, и, несмотря на то, что состоят из известняка, внутри них отсутствуют карстовые пещеры. Свое название холмы получили из-за травы, которая после сухого сезона, выгорая на солнце, приобретает коричневый цвет и сильно выделяется на фоне яркой зелени окружающих лесов.

Самые большие холмы достигают в высоту примерно 100 м, а самые маленькие — 30 м.

Ученые расходятся во мнениях по поводу происхождения шоколадных холмов. Одни из них утверждают, что возвышенности являются остатками вулканической деятельности, покрывшимися известковой корой. Другие считают, что холмы образовались в результате подъема коралловых залежей при воздействии воды и выветривания почвы. По другой версии, травянистые холмы были когда-то дном океана с вековыми известковыми отложениями, которые в результате снижения уровня моря оказались на суше, а ветер и вода за долгие века придали им форму конусов. Но вряд ли холмы — дело рук человека. По подсчетам ученых, для создания такого сооружения было бы потрачено намного больше сил, людских ресурсов и строительных материалов, чем для воздвижения египетских пирамид.

У жителей острова свои представления о происхождении шоколадных холмов: в одной из легенд говорится, что холмы появились после битвы двух великанов, которые

много дней кидали друг в друга камни и песок. В итоге великаны помирились и покинули остров, а горы камней и песка остались.

Хоть пейзаж и не отличается особым разнообразием, но снимать холмы на фотокамеру все равно интересно — в разное время они выглядят по-разному. Стоит только появиться тучке, и сразу на возвышенности ложатся огромные тени. Периодически появляется дымка тумана, придавая холмам таинственность. Также очень красивый вид на закате и восходе.

Туристов на Бохоле приводят на специальную смотровую площадку, где они могут максимально применить фантазию для создания памятных снимков на фоне чуда природы.

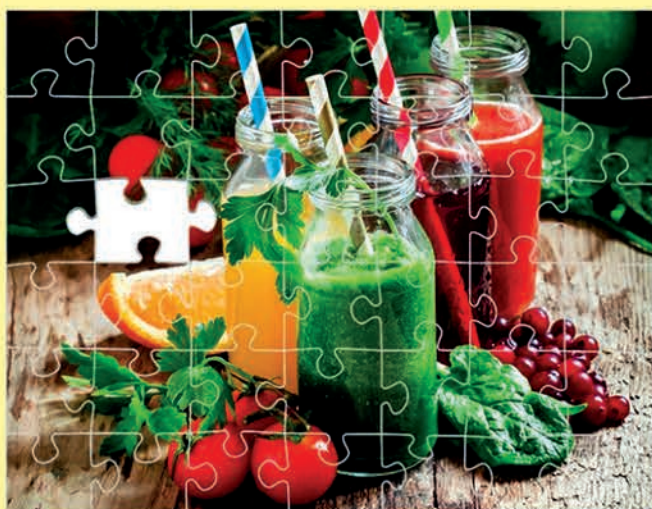
ПРОВЕДИ ЛИНІЮ ПО ДОРОЖКАМ,
НЕ ВИХОДЯ ЗА КОНТУР.

РЕБУС

ЯКОГО ПАЗЛА БРАКУЄ?

ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

Кэролайн Суттон

Кентон не мог не заметить коричневый сверток, валявшийся у обочины дороги напротив магазина. «Должно быть, кто-то выбросил мусор прямо из окна автомобиля», — размышлял юноша. Ловко повернув руль, Кентон выехал на перекресток.

Несколькими месяцами ранее он был признан лучшим разносчиком газет года и был награжден премией. Однако в тот вечер даже эти приятные воспоминания были не в силах согреть руки Кентона. Пронизывающий ветер обжигал пальцы холодом, а от поношенных перчаток было мало проку. Отточенным движением Кентон забросил в почтовый ящик свежий номер газеты. «Осталось объехать всего две улицы», — с облегчением подумал он.

Мама обещала приготовить на ужин макароны с сыром. Однако квартира, в которую они переехали, пока слабо напоминала дом. Кентон никак не мог свыкнуться с тем, что, просыпаясь по утрам, он трижды в неделю не заставал маму дома. Мальчик знал, что она вынуждена была устроиться на вторую работу. Кентон помнил, как мама плакала, когда он сообщил ей, что решил развозить газеты, дабы заработать немного денег для семьи. И как она сказала, что гордится им. Мама настояла, чтобы часть своего заработка Кентон откладывал на покупку компьютера, о котором давно мечтал.

С тех пор жизнь семьи изменилась. Однако кое-что все же осталось прежним — вечерние семейные богослужения. В эти часы семья собиралась вместе, и мама расспрашивала Кентона и его младшего брата Брендона о том, как прошел их день. Они делились своими переживаниями, а затем мама неизменно говорила: «Перед тем, как мы помолимся, давайте поговорим о том, как поступил бы Иисус, окажись Он на нашем месте».

Объехав все находившиеся на перекрестке дома, Кентон свернул обратно. Вот и магазин Маунтин Вью, осталось всего пять кварталов. Вглядываясь в дорогу, Кентон вновь обратил внимание на странный коричневый объект, который он уже видел. Чем ближе он подъезжал, тем более «мусор» напоминал ему туго набитую сумку. Соскочив с велосипеда, мальчик неторопливо зашагал вдоль сточной канавы. Сумка и в самом деле была чем-то наполнена. Стоит ли рисковать и брать ее? А вдруг она взорвется? Но что если в ней деньги?

Кентон поспешно вытащил сверток из канавы. На сумке были черные буквы: «Магазин Маунтин Вью». Заглянув внутрь, мальчик обнаружил пачки денежных купюр. «Должно быть, тот, кто отвозил деньги магазина в банк, потерял эту сумку», — подумал Кентон.

Он бросил находку в корзину на багажнике и поспешил домой. «В этой сумке полно денег, — размышлял он, — может, стоит оставить ее себе?» Кентон ясно представил себе новый компьютер. Однако в тот же миг мальчик вспомнил мамини слова: «Как поступил бы Иисус, окажись Он на нашем месте?» Ответ очевиден: было бы нечестно присвоить чужие деньги. Иисус никогда бы этого не сделал. Через несколько минут он уже выкладывал сумку на контрольный стол у входа в магазин. Почти мгновенно незнакомый человек бросился обнимать мальчика. Кто-то из сотрудников протянул Кентону чек на 20 долларов. Было очевидно — его поступок осястливил очень многих людей.

Позже в тот вечер за ужином мальчик рассказал о случившемся матери и брату.

Женщина, давшая чек, могла просто сказать мне: «Спасибо», — улыбаясь, произнес он. — И все же приятнее стать на 20 долларов ближе к своей мечте.

Сколько же тебе теперь не хватает? — не выдержал Брендон. — Всего около 1000, — подмигнул Кентон.

На следующий день мальчик заехал на почту, чтобы забрать прессу.

Взгляни-ка на передовицу! — едва увидев его, воскликнул старший почтальон. Взяв в руки газету, Кентон удивился при виде собственного лица, улыбавшегося ему с передовицы.

Здесь подробная статья о тебе, — сказал старший почтальон, — упомянули даже о том, что ты копишь деньги на компьютер.

Неделю спустя раздался телефонный звонок. «Кентон МакДугал, — прозвучало из трубки, — не могли бы вы с мамой подъехать в главный офис газеты Юнион Трибьюн? Мы будем ожидать вас в 15:00». Мальчик рассказал об этом матери, и та отпросилась с работы.

Как только Кентон с мамой вошли в офис, их приветствовали пятеро представительных мужчин. Фотограф принялся делать снимки.

Кентон, — обратился к мальчику главный редактор, — эти предприниматели прочли о твоём благородном поступке и желают доказать тебе, что честность всегда вознаграждается.

Один из мужчин сделал шаг вперед. «Меня зовут мистер Браннер, — пожимая руку Кентона, произнес он. — Я представляю фирму Брайан Эплайнс. Я читал, что ты копишь деньги на компьютер. Вот чек на 200 долларов».

Я мистер Хатчинс из компании Централ Офис Саплай, — представился мужчина пониже. — Надеюсь, эти 200 долларов приблизят тебя к твоей мечте, — и протянул Кентону чек.

Остальные предприниматели сделали то же. В результате у Кентона в руках оказались чеки на сумму в 1000 долларов!

Кроме того, наши читатели также пожелали тебя финансово поддержать, — улыбаясь, произнес главный редактор. — Думаю, они обрадуются, узнав, что теперь тебе хватит еще и на покупку компьютерного стола, а также необходимого программного обеспечения. Теперь ты сможешь гораздо быстрее выполнять домашнее задание.

Уже в машине Кентон с мамой смогли как следует разглядеть все чеки. Записка, прикрепленная к одному из них, гласила: «Всегда помни о том, что поступил правильно».

Мама, — радостно произнес Кентон, — даже не верится, что теперь я смогу купить компьютер с последней версией программного обеспечения, а также принтер и большой монитор! Подумать только, все это благодаря тому, что Иисус помог мне поступить так, как на моем месте поступил бы Он.

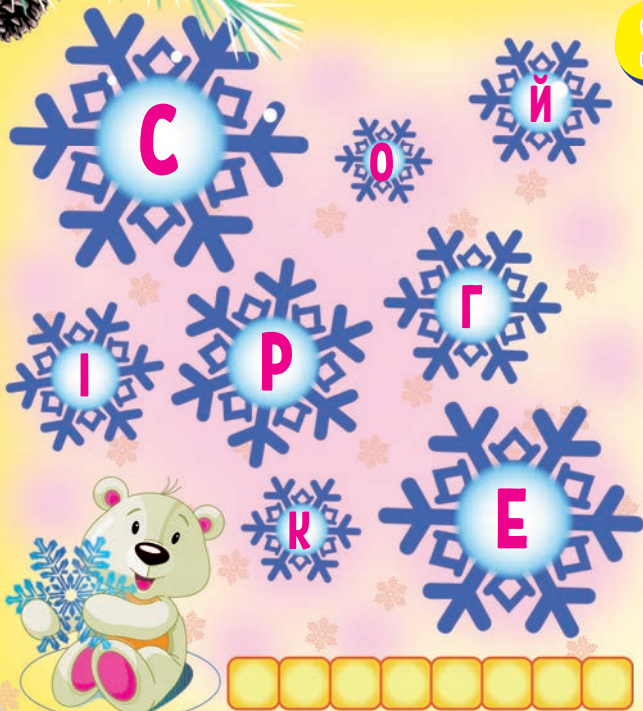

УРОК НА
ВСЕ ЖИТТЯ

1 ЗАВДАННЯ

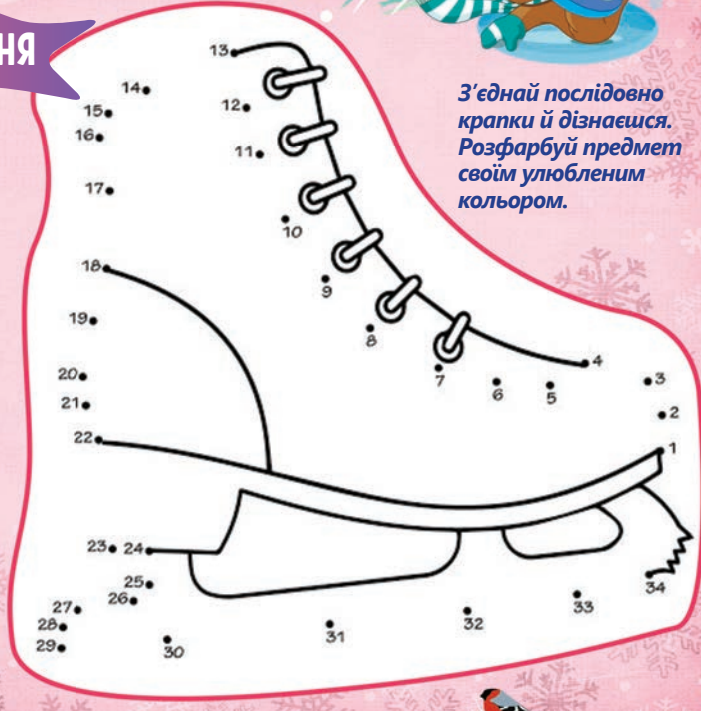
Герой нашої сьогоднішньої історії – десятирічний хлопчик. Як його звати?

Склади літери, написані в сніжинках, від найбільшої сніжинки до найменшої, і дізнаєшся.

2 ЗАВДАННЯ

Сергійко жив у невеликому містечку і, як і всі діти, мав багато різних хобі: полюбляв грати у футбол, ходити на риболовлю, майструвати з дерева фігурки. Однак з настанням зими Сергійко просто не міг уявити своє дозвілля без... Чого?

З'єднай послідовно крапки й дізнаєшся. Розфарбуй предмет своїм улюбленим кольором.

3 ЗАВДАННЯ

Подолай лабіринт, щоб допомогти чоловіку.

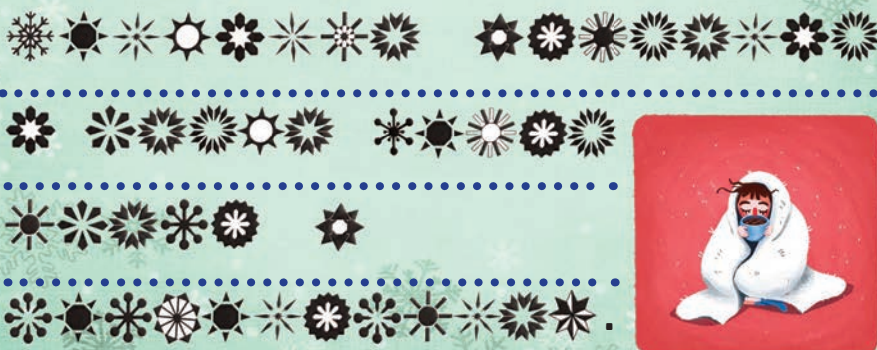
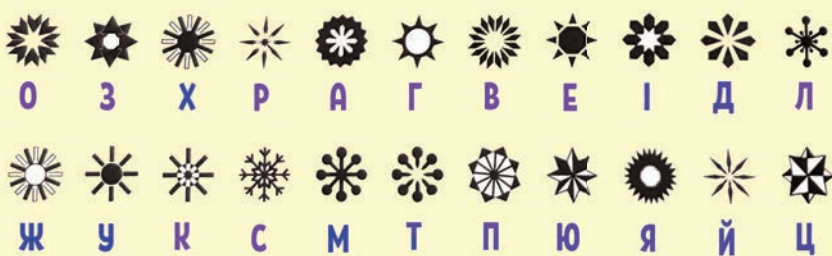
Жив Сергійко неподалік від річки, яка в холодну пору року замерзала, тому хлопчик часто катався там зі своїми друзями на ковзанах. Мама постійно застерігала: «Синку, скільки разів я тобі казала не ходити туди? Лід може виявитися тонким, одна мить – і ти під кригою. Хто тоді врятує тебе?» Проте Сергійко був упевнений, що нічого з ним не трапиться. «Надворі лютий мороз, вода добре промерзла. Лід може бути тонким лише навесні», – заспокоював себе Сергійко й потай від мами вкотре пішов на ковзанку.

Хлопці зібралися на річці й почали з реготом наздоганяти один одного, ковзаючи блискучою поверхнею. Нічого не передвіщало біди, як раптом під ногами Сергійка почувся хрускіт. «Не може бути!» – промайнула думка в його голові. За мить хлопчик був у воді. Борячись за життя, він гукав на допомогу, але друзі не могли його витягнути. «Невже це кінець?» – у розпачі подумав Сергійко. – Боже, будь ласка, допоможи мені!» На щастя, саме в цю мить повз річку проходив лісник. Він одразу кинувся рятувати хлопчика.

4 ЗАВДАННЯ

Розшифруй криптограму й дізнаєшся.

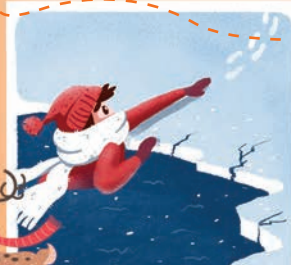
5 ЗАВДАННЯ

На щастя, Сергійко одужав, але цей урок запам'ятав на все життя. Якби ти опинився в такій ситуації, чи знав би, як поводитися? Ці правила допоможуть тобі не розгубитися.

- ❗ Узимку небезпечні ділянки – у центрі водойми, навесні – біля берега.
- ❗ У жодному разі не перевіряй міцність льоду ударом ноги.
- ❗ Якщо лід почав тріщати – негайно повертайся. Не біжи, а відходь повільно, не відриваючи ступні ніг від льоду.
- ❗ Провалившись під лід, не панікуй! Намагайся не обламувати крайку льоду, без різких рухів вибирайся на лід, наповзаючи грудьми й по черзі витягаючи на поверхню ноги.

- ❗ Якщо на твоїх очах під лід провалилася людина, негайно сповісти рятувальників (телефонуй 101).
- ❗ Предмети для порятунку людини: дошка, драбина, мотузка з петлями на кінцях, зв'язані шарфи, зв'язані ремені, велика гілка. Рятувальний предмет подавай з відстані 3-4 метрів.
- ❗ Вибравшись з ополонки, зніми, віджми й знову одягни одяг. Швидко йди до населеного пункту.

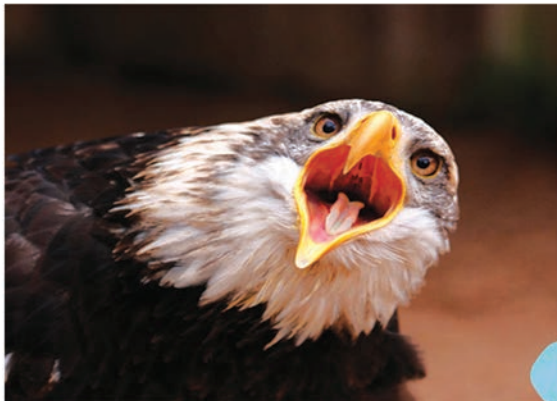
ПОЧЕМУ У ЖИВОТНЫХ НЕ БОЛЯТ ЗУБЫ, ХОТЬ ОНИ ИХ НЕ ЧИСТЯТ?

Зубы даны природой для измельчения пищи как человеку, так и представителям животного мира. Периодически мы нуждаемся в обследовании и лечении зубов. Как же обстоят с животными?

Болят ли зубы у животных?

Зубы у животных, конечно же, болят, как и у людей, однако намного реже. Все дело в том, что животные не

имеют возможности приготовить пищу, то есть, нарезать или как-либо ее обработать. Поэтому они тщательно пережевывают еду, и

зубы, соприкасаясь с продуктом, лучше очищаются. Также у большинства животных в слюне содержится белок лизоцим – именно он препятствует возникновению инфекций. Звери не едят сладкого (за исключением домашних любимцев) и получают меньше сахара из еды – риск образования кариеса также снижается. Птицы не имеют зубов, а у пресмыкающихся зубы в случае выпадения заменяются новыми.

Особенности зубов разных животных

Если у человека заболели зубы, он может решить проблему, просто посетив стоматолога. У диких животных такой возможности нет, поэтому от потери зубов многие из них просто гибнут. Хищник при потере зубов будет вынужден перейти на другое питание, где не по-

требуется разрывать волокна мяса зубами, – растительное. Это сразу скажется на состоянии его здоровья. Травоядное животное, если не погибнет, будет вынуждено приспособиться к потреблению более нежной растительности.

У всех млекопитающих наблюдается смена зубов – с молочных на коренные. Но среди этой группы есть киты и неполнозубые животные – у них зубы не меняются. У слонов или ламантинов зубы могут заменяться другими по мере износа. Слоны живут довольно долго, у них последняя замена зубов происходит в 30 лет.

Зайцеобразные и грызуны – млекопитающие, у которых резцы постоянно растут, поэтому они что-то постоянно грызут, так как зубы нужно стачивать. Млекопитающие, которые находятся в диких условиях, в основном теряют свои зубы, охотясь, или же в попытках разгрызть особенно твердую кость.

С домашними животными все несколько иначе, и они нечасто теряют зубы, но самая распространенная проблема – это появление зубных камней. Происходит это из-за того, что потребляется слишком много мягкой пищи и отсутствует жесткое мясо. Именно поэтому возникла ветеринарная стоматология как отдельная сфера ветеринарии. Животными, которые находятся в зоопарке, занимается специальный стоматолог – зоодантист.

Что же касается представителей другого животного мира, таких как рыбы и рептилии? Например, у акул очень много зубов (расположены в несколько рядов), и растут они практически всю жизнь. Смена зубов у акул происходит в течение всей жизни.

Интересный факт:

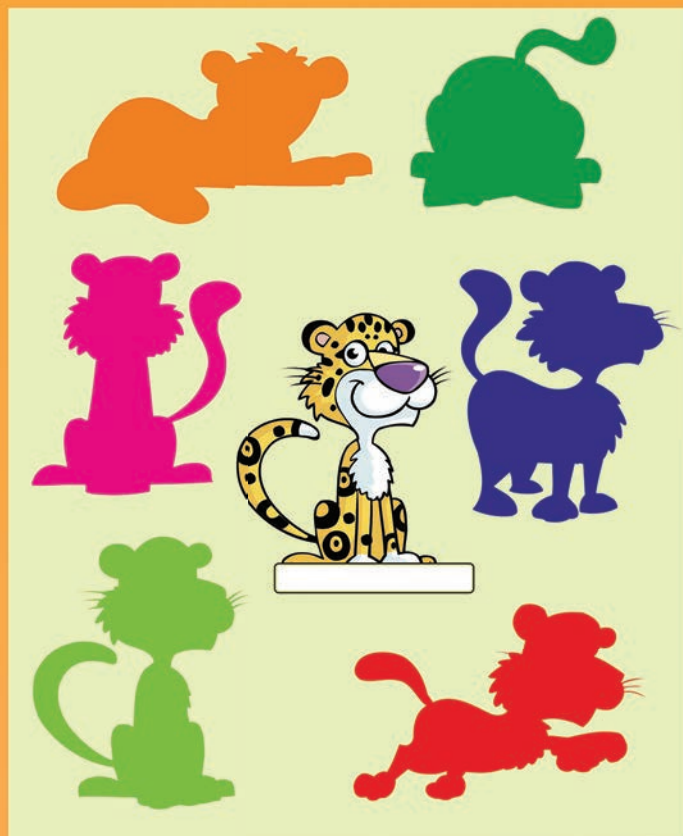
На протяжении всей жизни у белой акулы в среднем происходит смена 30000 зубов!

Такая хищная рептилия, как крокодил, также не имеет проблем с зубами – они растут всю жизнь. Стерлись старые – вырастают новые. Таким образом, с зубами у рыб и рептилий дела обстоят намного лучше, чем у млекопитающих.

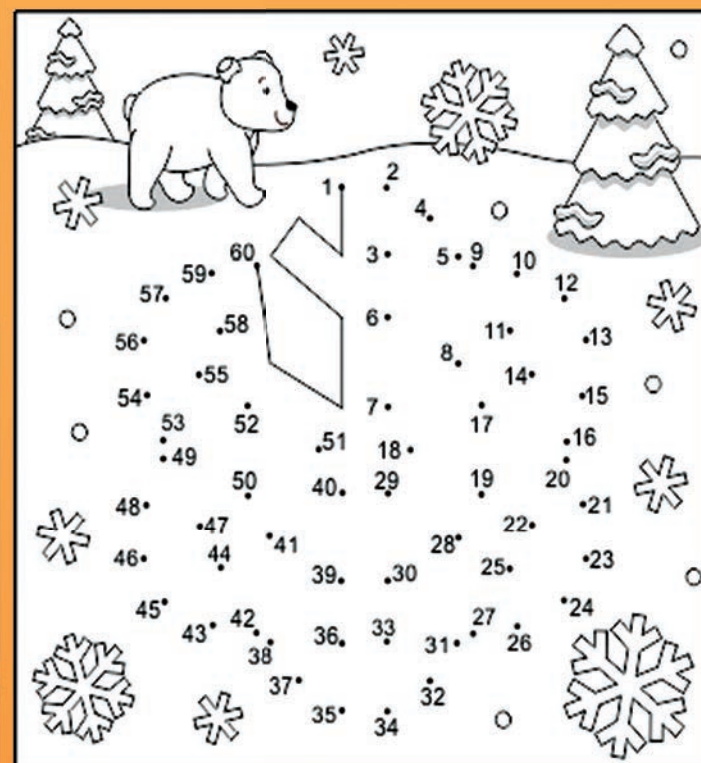
Вадим Хромов

ДОПОМОЖИ ЛЕОПАРДУ ЗНАЙТИ СВОЮ ТІНЬ.

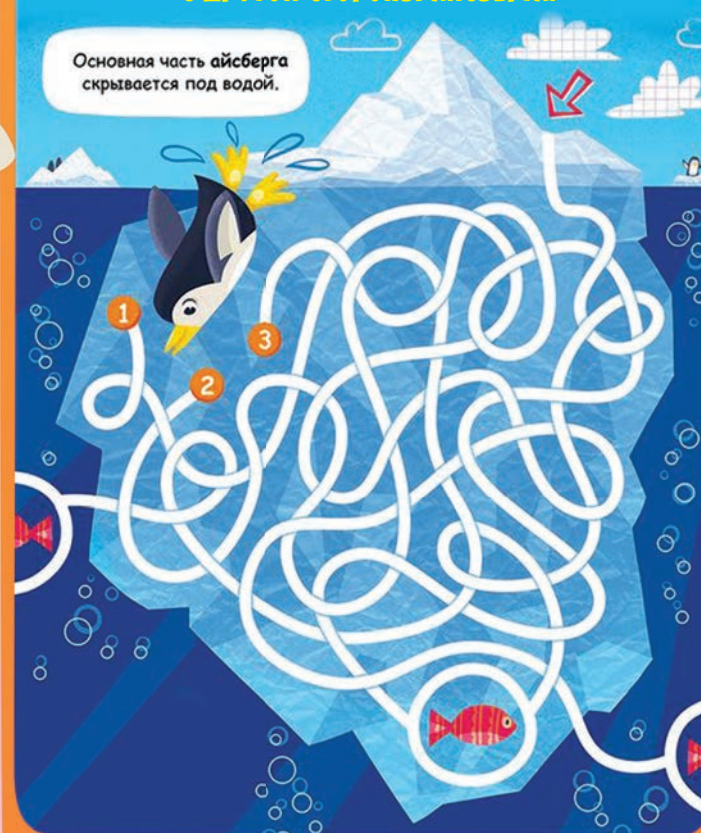

З'єднай послідовно крапки й розфарбуй малюнок.

ПОМОГИ ПИНГВИНУ ПОЙМАТЬ РЫБКУ И ВЫНЫРНУТЬ С ДРУГОЙ СТОРОНЫ АЙСБЕРГА.

Основная часть айсберга скрывается под водой.

ЦУКЕРКИ, КОРИСНІ ДЛЯ ЗУБІВ: РАФАЕЛЛО

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- сир 0% – 200 г
- замінник цукру – за смаком
- мигдаль – 40 г
- кокосова стружка – 2 ст. л.
- допомога мамі.

1 Попроси маму допомогти тобі перетерти сир через дрібне сито, щоб отримати кремову ніжну текстуру.

2 Переклади підготований сир у миску, додай трохи замінника цукру, перемішай.

3 Сформуй із сиру невеликі кульки завбільшки з грецький горіх.

4 Усередину кожної сирної кульки помісти по одному горішку мигдалю.

5 Добре обсып кульки кокосовою стружкою, постав десерт у холодильник на пів години. Смачного!

МАНДРІВКА ЧАСОМ: ЯК ВИНИКЛИ ШКАРПЕТКИ?

небувалої розкоші в житті верховних правителів Європи. Шикарним прагнули зробити абсолютно все – починаючи з меблів і закінчуючи спідньою білизною. Не минула ця участь і шкарпетки. На зміну «шкіряним шльопанцям» прийшли щільні панчохи, виготовлені з тканини. Тепер вони покривали не лише ступні, а й ноги повністю.

Армія сприяла тому, що з'явилися гольфи. Для захисту своїх ніг солдати почали одягати на них довгі обтісли «чохла». Європейським правителям дуже сподобалася така новинка, і вони забажали й собі такий елемент гардероба. Саме тоді в Італії з'явилися також «кальсьони» – щільно обтісли штани.

В Іспанії почали носити панчохи, виготовлені з дорогих тканин, прикрасою яких були гарна вишивка й коштовності. Одягали такі панчохи-шкарпетки тільки чоловіки знатного роду, ними навіть можна було замінити звичайні штани.

Головними споживачами панчішних виробів у Великобританії, навпаки, були жінки. Усе це завдяки Єлизаветі I, вона була прихильницею шовкових гольфів і сприяла тому, щоб цей вид текстильної промисловості набув широкого розвитку. Історія шкарпеток змінюється з моменту винайдення панчішно-в'язальної машини (кін. 16 ст.), відтоді почалося масове виробництво панчіх і шкарпеток. Через кілька століть у Франції з'явилася перша панчішно-трикотажна машина.

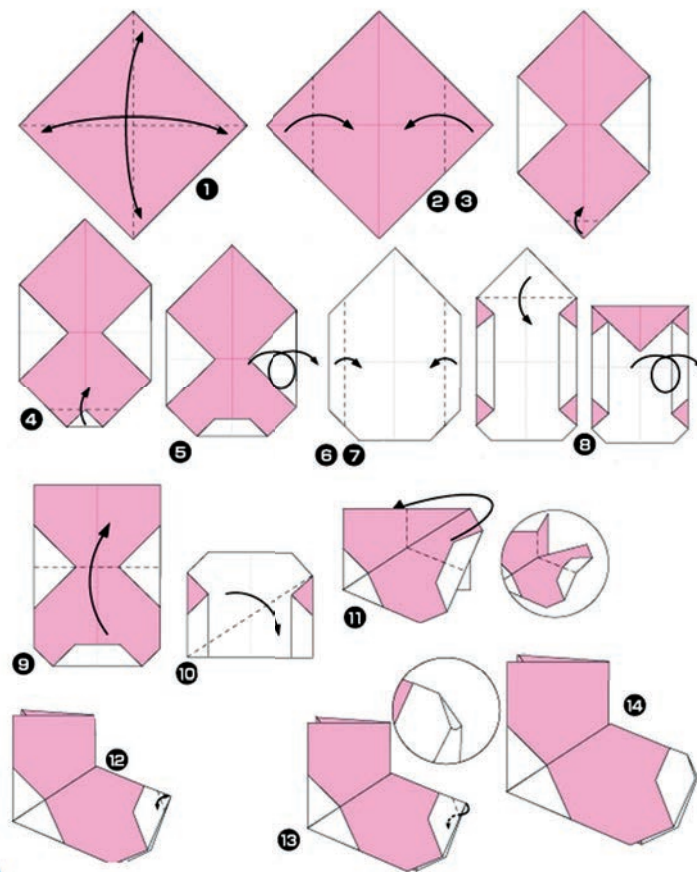
На Русі на розшиті штани або кальсьони всім було байдуже. Тих, хто хотів знати, що носили царі під своїм довгим одягом, було мало. А ось

селяни одягали свої «шкарпетки», які називалися «онучі» (проста полотняна тканина): квадратним шматком тканини обмотували ногу й поверх узували личаки (лапті). Онучі навколо ноги перев'язували мотузкою, щоб вони краще трималися.

Приблизно 100 років тому з'явилися такі шкарпетки, які ми носимо тепер. Великою популярністю почали користуватися шкарпетки з резинкою, підслідники й капронові колготки. На початку 20 ст. зі шкарпетками експериментували модельєри, оскільки вже не було необхідності захищати ноги від взуття, пилу й бруду. Експериментували і з матеріалом, і з кольором резинки. Сьогодні шкарпетки, колготки й панчохи – такий самий важливий елемент гардероба, як сукні, светри та штани.

ОРИГАМИ

**ПРОВЕДИ
ЗУБНУ
ПАСТУ ІЗ
ЦІТКОЮ ДО
ЗУБЧИКА.**

ПОЛІЧИ ВСІ ІМБИРНІ ПРЯНИКИ.

ДВА НОСКА

В старом маленьком комоде,
Что уже давно не в моде,
В средней стопке у замка
Жили-были два носка.

Плотной вязки, цвет неброский –
Белый в серую полоску,
Без прорех и без заплат –
Не носки, а просто клад.
У носков была работа –
На ногах носил их кто-то,
И в неделю раз носки
Попадали в башмаки.

В общем, были вещью нужной.
Жили вместе тихо, дружно.

Но однажды от тоски
Вдруг поссорились носки.
Заявил тут гордо правый:
«Потрудились я на славу!
Ногу укрывал, как мог,
Чтоб хозяин не продрог!
Ты же вовсе не трудились!
Видно, где-то прохулились!
Грею ноги я сильней,
Значит, в паре я главней!»

Ну а левый отвечал:
«Ты с чего все это взял?
Я не меньше потрудились,
На ноге я находился,
Не отлынивал от дел
И, конечно, всюду цел.
Ты уж помолчать изволь:
На твоей ноге мозоль!

А моя нога здорова!
В нашей паре я – основа!»

Уж устал терпеть комод,
Ну а спор еще идет.
Оба спорят до упора,
И конца не видно спору.
Выясняют, кто не прав,
Проявляют оба нрав.

Спорят целую неделю –
«Кто же главный», не поделят,

В общем, если в двух словах,
Разругались в пух и прах.
И решили как-то ночью:
«В паре жить нет больше мочи.
Раз уж спор дошел до точки,
Проживем поодиночке».
Правый в стопке жить остался,
Левый где-то поскитался
И забрался под кровать,
Чтоб хозяйский тапок ждать.
День прошел, другой проходит,
Так никто их не находит.
И не нужен, даже даром,
Никому носок без пары.
Оба третий день в печали –
Без работы заскучали:
Оказалось, никому
Не нужны по одному.
И решили, что недаром
Их всегда носили парой!
Значит, был напрасным спор,
Ерунда и просто вздор.
Помирились два носка
Уж теперь наверняка!
И живут легко и дружно.
Хорошо быть вещью нужной!

Ольга Гражданцева

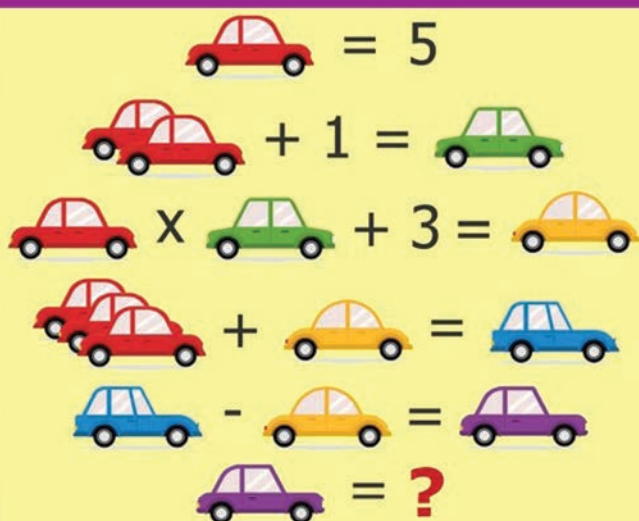
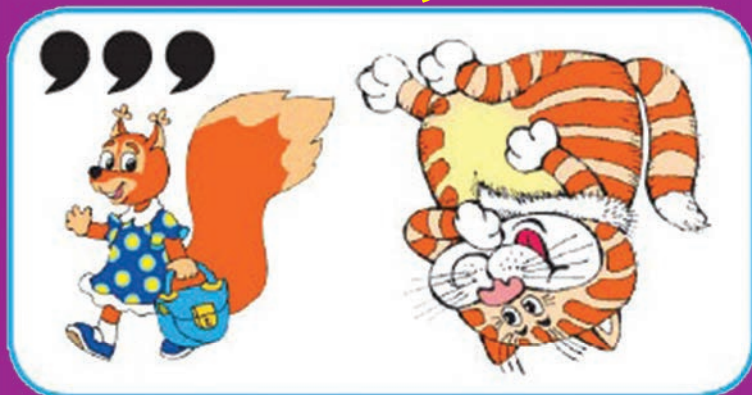

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

РЕБУС

ЗНАЙДИ ПРАВИЛЬНУ ВІДПОВІДЬ.

ТІ ОСОБЕННИЙ ДЛІ БОГІ

Однажды Иисус вместе со Своими учениками проходил через город Иерихон. Вокруг них собралось множество людей. К тому времени весть о том, что Иисус с особой любовью относится к людям, достигла и этого большого и процветающего города.

Слышал о делах и чудесах Иисуса и один из богатых людей Иерихона. Этот человек был начальником мытарей. Мытари собирали налоги: часть отдавали царю и римлянам, а часть оставляли себе. Они часто обманывали людей, брали с них намного больше положенного, чтобы самим стать богаче. Вот таким человеком был Закхей, и большинство людей Иерихона ненавидели его. Он очень хотел увидеть Иисуса.

Людей становилось все больше и больше. Закхей, поняв, что дальше в толпу пробраться не удастся, стал выглядывать из-за спин людей. Но – увы! – он был чуть ли не самым низеньким в этой толпе. Закхей попытался подпрыгнуть, но его тут же осадил: «Да не лезь ты! Не мешай! Самим не видно!» Когда шум в толпе стал нарастать, Закхей понял, что Иисус проходит где-то совсем рядом... Но увидеть Иисуса так и не удалось.

Закхей решил не сдаваться. Оценив ситуацию, он понял, каким путем Иисус пойдет дальше, и забежал наперед, где людей было еще не так много. «Как же быть? – думал он. – Если опять соберется толпа, я ничего не увижу!» И тут он заметил дерево, стоящее у дороги, – смоковницу. Но как он, взрослый мужчина, полезет на дерево? Времени на размышления не было. «Мне нужно увидеть Иисуса!» – жажда росла в сердце, поэтому Закхей принялся продираться меж ветвей.

Кто-то заметил невысокого мужчину, взбирающегося на дерево, показывал пальцами. Но Закхею уже было все равно: вдалеке он увидел приближающуюся толпу людей. Где-то посреди них и должен быть ОН – Иисус!

Толпа приближалась. Когда Иисус с учениками подошел ближе к смоковнице, то остановился. У Закхея все замерло внутри. Иисус посмотрел на собравшихся, а потом поднял голову и встретился взглядом с Закхеем. – Закхей! Спускайся!

«Неужели Иисус знает мое имя?» – пронеслось в голове у Закхея, когда он спускался. – Не могу поверить! Иисус обратил на меня внимание! Неужели я важен для Него?»

И вот Закхей стоит рядом с Иисусом посреди большой толпы людей. Глаза всех устремлены на этого невысокого мужчину. Что сделает Иисус?

– Закхей! Я буду обедать у тебя сегодня!

«Иисус считает меня достойным Своего внимания! У Него есть время для меня!»

«Учитель, как Ты можешь идти в гости к этому мытарю? Он же грешник – обманул и обворовал весь город!» – многие в толпе возмущенно кричали им вслед.

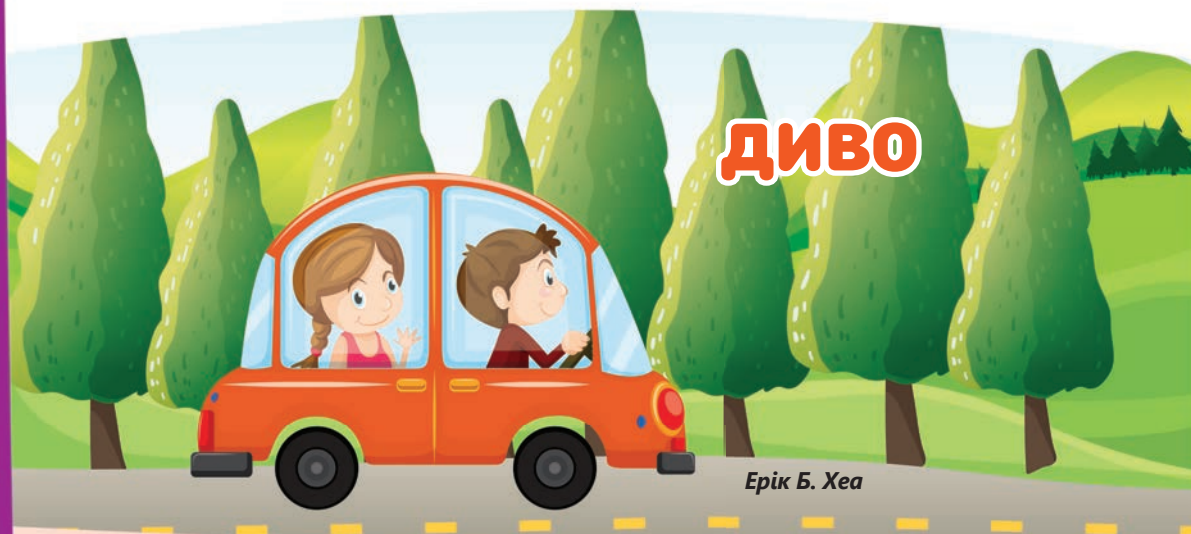
Иисус не отвечал на эти слова. Он просто шел рядом с Закхеем к его дому. А Закхей, находясь рядом с Иисусом, совсем по-другому воспринимал эти обидные, хоть и правдивые слова. У него в сердце было другое: «Иисус не осуждает меня! Он знает меня по-настоящему! Я для Него – особенный! Он меня любит – любит просто так!»

Когда зашли в дом и сели кушать, Закхей не смог сдержать слез! Он понял, как обижал людей, несправедливо отнимая у них деньги. «Я не могу так больше жить и хочу измениться!»

– Господи! Половину имущества моего я отдам нищим и, если кого чем обидел, воздам вчетверо.

Все были поражены, ведь даже по закону Закхею не нужно было раздавать так много денег. Что же Иисус сказал ему в ответ? «Ныне пришло спасение дому сему, потому что и он сын Авраама, ибо Сын Человеческий пришел взыскать и спасти погибшее». Другими словами, Иисус сказал: «Закхей для Меня – особенный просто потому, что он – человек. Я очень люблю всех людей, поэтому хочу, чтобы они перестали грешить и дружили со Мной».

Думаю, Закхей в тот вечер засыпал совсем с другими мыслями: «Я особенный для Бога! Иисус не осуждает меня! Он любит меня по-настоящему!»

Місіс Браун тяжко хворіла, усі заощадження сім'ї були витрачені на ліки. У містера Брауна не було рахунку в банку або грошей у скарбничці, до того ж він був винен їхньому лікарю значну суму. Украй непросте становище, тим паче, що місіс Браун знову потрібен був лікар. Що їм робити? Вони змушені були знову звернутися до того ж лікаря. Містер Браун завіз свій старенький «форд» і посадив у нього місіс Браун. Перед поїздкою вони розповіли Богові про свою проблему й розбитою сільською дорогою поїхали до лікарні.

Через кілька кілометрів машина заглохла. Завести її знову містерові Брауну не вдалося. Він перевіряв рівень палива, моторної оливи, зазірнув у двигун, але зрозуміти, у чому проблема, так і не зміг. Тоді він заліз під машину, щоб оглянути ходову частину. І ось тут, під самим двигуном, він дещо знайшов. Під автомобілем щось лежало. Частина двигуна?

Чоловік підняв дивну річ. Це був рулончик паперу, який нагадував купюри. Виявилось, що це справді гроші! Тут було достатньо, щоб сплатити борг, і навіть вистачало на подальше лікування. Диво! Однак це ще не все. Містер Браун знову сів за кермо, повернув ключ запалювання – і машина завелася!

Ще тривалий час містер Браун не міг оговтатися. – Люба, – покликав він, – ти впевнена, що гроші не фальшиві?

– Звісно, – відповіла дружина. – І Бог теж справжній.

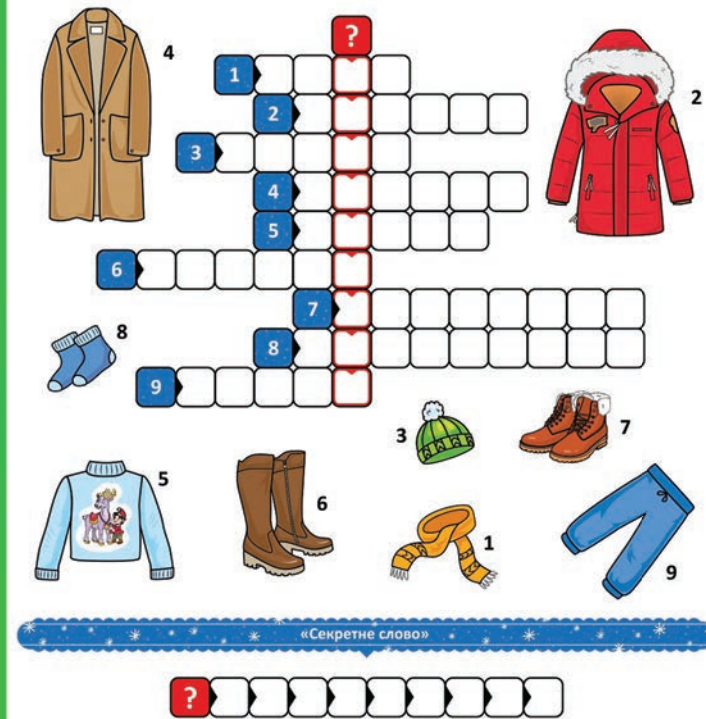
– Отже, це був не сон?

– Не сон!

Дорогі друзі, ніхто інший не зміг би здійснити таке диво. Лише живий Бог міг би зупинити автомобіль поряд з пачкою грошей. І цей живий Бог – ваш Бог. Не залишайте Його. Він потрібен вам кожної миті вашого життя.

ПОДИВИСЯ НА МАЛЮНКИ
І ВПИШИ НАЗВИ ОДЯГУ
У ВІДПОВІДНІ КЛІТИНКИ
КРОСВОРДА. ДІЗНАЙСЯ
"СЕКРЕТНЕ СЛОВО".

ЗНАЙДИ ЦУКЕРКУ СЕРЕД РИБ.

Наближався Новий рік. У будинку, де проживали дві сестрички Оля й Маринка, настрій був святковий. Вікна були обклеєні білосніжними сніжинками, під стелею виблискували різнокольорові гірлянди. Усе, як щороку. Однак особливе передсвяткове хвилювання викликало в дівчат дещо інше.

— Цікаво, що нам подарують цього року тато й мама? — заміряно промовила молодша, Маринка.

— Це можна легко дізнатися, — відповіла старша, Ольга.

— Справді? Як?

— Це логічно: подарунки зазвичай у межах нашої квартири, їх не так уже й важко буде знайти.

— Навіщо? — заперечила Маринка. — Це ж буде несподіваним сюрпризом на Новий рік!

— Ще тиждень чекати й мріяти? Ні, це не про мене, — рішуче промовила Оля. — Краще вже скористатися дедуктивним методом Шерлока Холмса й виявити приховане.

— Але ж це не чесно! Я не хочу обманювати тата й маму, — зніяковіла Марина.

— А батьки нічого й не дізнаються, — запевнила сестричку Оля.

Маринка помітно посмутила. Ольга вирішила підбадьорити її:

— Не переживай. Я сама знайду, покажу тобі й покладу назад. Невже тобі хочеться цілий тиждень чекати?

— Ні! Ні! — замахала руками Маринка. — Я не обманюватиму маму й тата, бо знаю, що їм це

завдасть болю, краще я почекаю.

— Ну й чекай, якщо ти боягузка! А я чекати не люблю, і хоробрості мені вистачить.

Наступного дня задоволений вигляд Ольги свідчив про те, що вона досягнула своєї мети. Ще й піддражнювала сестричку за її боягузтво.

Коли настала довгоочікувана мить і настав час приймати подарунки, дівчатка були в піднесеному настрої. Батьки подарували їм по великій яскравій коробці з однаковими гарнітурами для ляльок. Відкривши коробки, сестрички побачили гарно підписані листівки. І хоч вони були однаковими, у Даринки це послання викликало велику радість і задоволення, а Оля чомусь почервоніла й побігла до своєї кімнати.

У листівці був записаний біблійний вірш: «У кого тривке терпіння, той вартніший від хороброго, а той, що володіє собою, вартніший від завойовника міста» (Прип. 16:32).

Виявляється, люди, які видають себе за хоробрих, а діють підступно, насправді ненадійні. Посправжньому хоробрими є люди, які не бояться бути чесними й терплячими тоді, коли треба почекати. Так навчає нас мудра книга Біблія.

РАДУЖНАЯ ГИРЛЯНДА

Ета гірлянда пригодиться тебе и после Нового года. Ее можно использовать для декора любого помещения и в обычное время. Кроме того, она будет хорошо смотреться на тематических фотосессиях.

ТЕБЕ ПОНАДОБЯТСЯ:

- несколько листов цветной бумаги;
- очень прочная нить (лучше шелковая);
- скотч.

1 Бумагу нарежь на равные небольшие прямоугольники. Не делай их слишком широкими и длинными. Соотношение сторон примерно 1:2.

2 Сложи бумагу гармошкой.

4 Теперь нанизываем элементы на нитку. При этом детали чередуем: одну оставим торчать вверх, вторую — вниз. Готово!

3 Сложи ее ровно пополам. Свободные концы скрепи с помощью скотча.

Можешь сделать гирлянду двухцветной или сочетать 3-4 цвета. Например, можно собрать ее из белых, голубых и синих листов.

Веселый English

WATER ВОДА В ПРИРОДЕ

TASK 1

Read and learn new words.
Прочитай и выучи новые слова.

cloud
[к্লাуд] – туча, облако

snow
[сноу] – снег

fog
[фор] – туман

rainbow
[рэйнбоу] – радуга

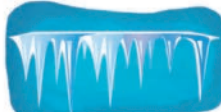
water
[вотэ:] – водоем

rain
[рэйн] – дождь

dew
[дю:] – роса

ice
[айс] – лед

hoarfrost
[хó:фрост] – иней

hail
[хэйл] – град

TASK 2

Look at the pictures. Match the sentences with appropriate months and seasons of the year.
Посмотри на картинки. Соедини предложения с соответствующими временами года и месяцами.

It is windy. It is snowy. It is frosty. It is foggy.

It is rainy.

It is cloudy.

It is sunny.

TASK 3

Do the crossword.
Реши кроссворд.

TASK 4

Read the text and answer the questions.
Прочитай текст и ответь на вопросы.

SNOWY Comprehension

This is a snowman.
His name is Jed.
He loves the snow.
His nose is orange.
How many buttons does he have?

TASK 5

Make your own 5-day forecast.
Write down your weather predictions for the week and then check it.
Проведи эксперимент: составь личный прогноз погоды на неделю, а затем проверь, осуществилось записанное или нет.

My Weather Predictions for the Week

Mon.	Tues.	Wed.	Thu.	Fri.

The Weather for the Week

Mon.	Tues.	Wed.	Thu.	Fri.

1 What is the snowman's name?.....

2 What does Jed love?.....

3 What color is Jed's nose?.....

Ольга Бокова

ВИНАГОРОДА ЗА ЛЮБОВ

Джим ішов вулицями Лондона й думав про себе як про найнещаснішого хлопчика на Землі. Усе навколо йому здавалося похмурим, особливо тепер, коли його єдиний м'ячик скотився в рів. Крім того, він постійно відчував голод і холод. Тато хлопчика не міг знайти роботу, тому часто траплялося, що сім'я лягала спати, не повечерявши.

Джим бачив дітей, які поспішали до своїх гарних будинків, де на них чекали гарячий чай і пиріг. Він заздрив їм, однак сподівався, що колись теж сяде за стіл, заставлений смачними стравами, і досхочу наїстися.

Прямуючи повз магазин з іграшками, хлоп'я зупинилося, спостерігаючи за дітьми, які вибирали подарунки. О, який радіий був би Джим, якби в нього була хоча б одна з них! Проте в кишені хлопця була лише монетка. Купити б щось для сестрички, яка лежить удома хвора. Проте за одну монетку нічого не купиш.

Наступного дня Джимові здалося, що з-за темних хмар визирнуло сонечко. Коли хлопчик вийшов на вулицю й зупинився біля свого будинку, до нього підійшла гарно одягнена жінка.

— Тебе звати Джим Макей? — запитала незнайомка.

— Так, — здивовано відповів хлопчик.

— Я знаю твоє ім'я, бо воно записане в одному зі списків нашої церкви. Хочу запросити тебе на свято, організоване спеціально для дітей, — пояснила жінка.

— Чудово, — відповів Джим, не знаючи, як висловити свою радість. — А моя сестричка? Вона теж дуже хотіла б побувати на святі. Її можна прийти зі мною?

— Мені шкода, але в мене лише одне запрошення, сестричку запросимо іншим разом.

«Бідолашна Джени. Може, нехай вона піде замість мене?» — думав хлопчик. Та коли подивився на запрошення, відразу зрозумів, що цього зробити не вдасться. Там було написано: «Запрошуємо Джима Макея».

Наступного дня Джим пішов на свято. Там було так гарно й весело. «Дивовижно, — думав хлопчик, — тільки два дні тому я мріяв про те, що колись зможу посидіти за багатим столом і добре поїсти». Пізніше всі бавилися в різні ігри, проводили цікаві конкурси. Нарешті настав час роздавати подарунки. Кожен міг вибрати для себе те, що найбільше сподобалося. Джим побачив чудовий поїзд, про який мріяв усе життя, і сподівався, що ніхто раніше за нього не візьме цю іграшку. Нарешті настала його черга.

— Джиме Макею, — викликала його жінка, яка стояла біля столу з подарунками. — Що б ти хотів собі взяти? Можна вибрати тільки одну річ.

Несподівано в Джима промайнула нова думка.

— Хочу червоного поїзда, але якщо ви не заперечуватимете, то візьму цю ляльку.

Сльози наповнили його очі, однак Джим стримувався, щоб не заплакати. Жінка зрозуміла його й, подавши йому ляльку, прошепотіла: «Нехай благословить тебе Господь».

Він, напевно, уже здогадався, чому саме він вибрав не поїзд, а ляльку? Однак діти нічого не зрозуміли.

Вони почали галасувати, показувати на Джима пальцем і сміятися: «Дівчино! Хлопчик, засоромлений, почервонів. Швидко схопивши свою куртку, він вибіг на вулицю. Дорогою Джим знову подумав, який він нещасний. Утратив можливість стати власником поїзда, ще й став посміховиськом. Однак, відчувши в руці ляльку, збадьорився. За кілька хвилин хлопчик уже був у кімнаті, де лежала його сестричка Джени.

— Добре, що ти прийшов, — сказала дівчинка, — мені сумно самій. А що в тебе в руках?

І тут Джени побачила ляльку. Її оченята радісно заблищали.

— Це для мене?! — із сумнівом у голосі запитала Джени. — Ой, Джиме, який ти добрий!

Утіха огорнула серце хлопчика, коли він побачив щасливе личко своєї сестрички.

Незабаром хтось постукав у двері. Джим відчинив. На порозі стояла вже знайома йому жінка з дитячого свята.

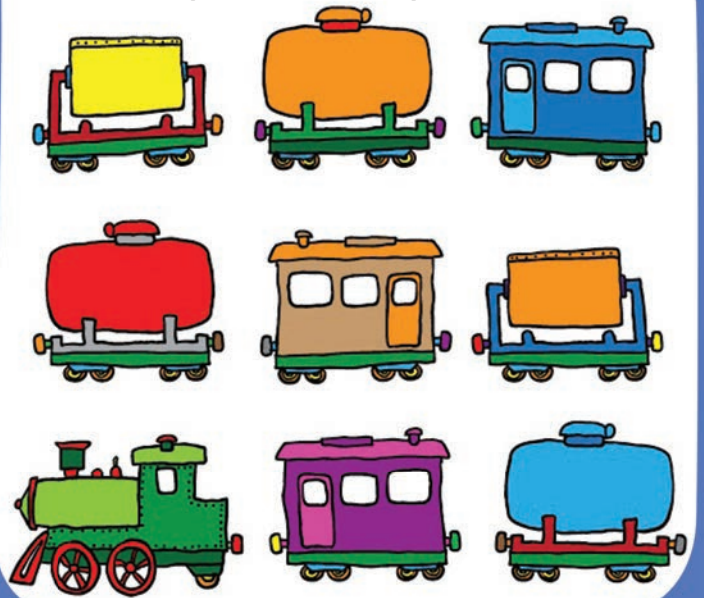
— Що трапилося? — запитав здивовано Джим.

— Я прийшла попросити в тебе пробачення: діти були до тебе несправедливі. Вони зрозуміли свою провину, коли дізналися, чому ти вибрав ляльку, і попросили, щоб я віднесла тобі ще одну іграшку, — і подала йому велику коробку. — А зараз мені час йти, уже пізня година. На добраніч.

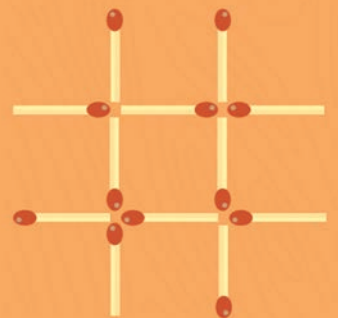
Від несподіванки в Джима перехопило подих. Він з нетерпінням почав відкривати коробку. Там, звичайно ж, був поїзд! Радості Джима не було меж. Він почав підскакувати й бігати навколо ліжечка сестри. «Я — найщасливіша людина на Землі!» — повторював він.

Тож подякуймо Ісусові за те, що Він перетворює наш смуток на радість, коли ми, за Його прикладом, дбаємо не тільки про себе, а й про інших.

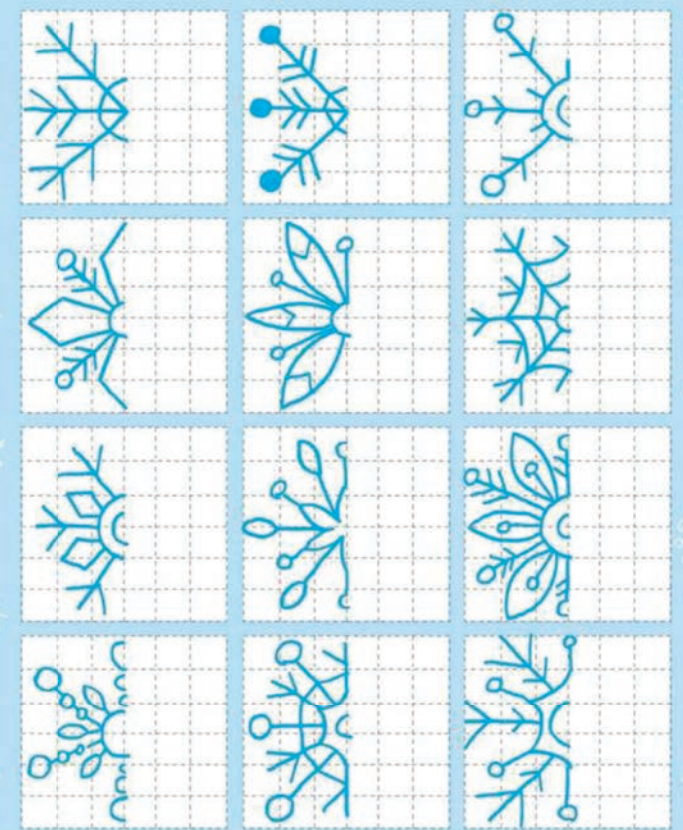
Прицепи вагончики к паровозу в правильном порядке.

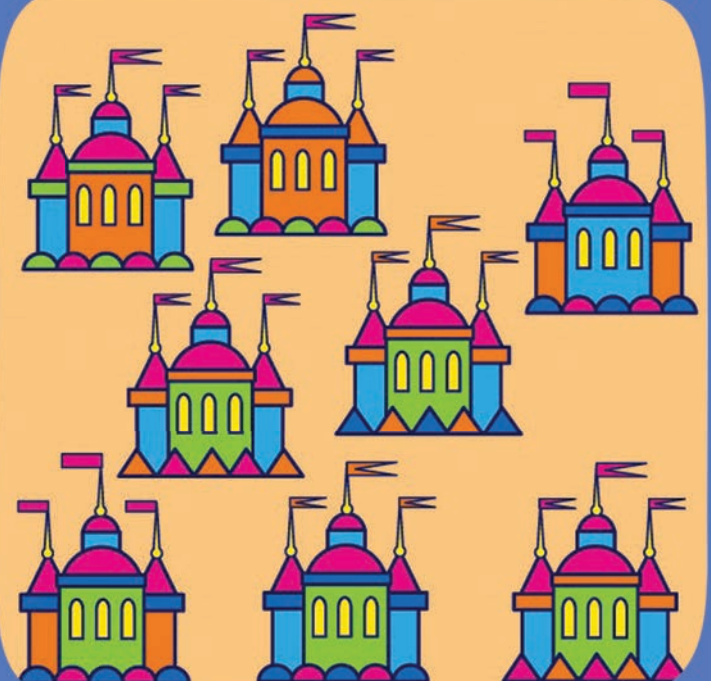
Как переложить
3 спички, чтобы
получить
3 одинаковых
квадрата?

ДОМАЛЮЙ ДРУГУ ПОЛОВИНКУ.

НАЙДИ ДВА ОДИНАКОВЫХ ДВОРЦА.

ЛЕДЯНОЙ ДВОРЕЦ

Зимой 1740 года императрица Анна Иоанновна решила построить дворец. Он должен был быть уникальным, единственным в своем роде. В нем не должно было быть мраморных полов, золотой и серебряной драпировки и множества драгоценных камней. «Я хочу, чтобы дворец был построен из льда», — повелела императрица.

Она поручила разработать проект знаменитому архитектору. Когда чертеж был готов, он нанял сотни людей для работы. Они тщательно отобрали, измерили и разложили по своим местам ледяные блоки.

Пока здание строилось, скульпторы работали над интерьером. Они вырезали ледяные деревья, на ветвях которых висели плоды и сидели ледяные птицы. Даже мебель была сделана из льда, в том числе и кровать с пологом на четырех ножках, матрац, одеяло, подушки и ночные колпаки. На стене висели часы из льда. Все было изысканно. Зрелище было впечатляющим! Императрица подарила дворец князю, на которого была сердита. Когда настала весна, он растаял, превратившись в огромную лужу воды.

Библия говорит нам, что в этом мире все временно. Возможно, нам хочется иметь много денег, дорогой компьютер, больший дом или модную одежду. Но не сосредотачивайтесь на материальном. В конце концов, все эти вещи будут словно ледяной дворец, который растаял и превратился в ничто. Вместо этого сосредоточьтесь на Иисусе. Думайте о небесном. Делитесь любовью и надеждой вечной жизни с другими. Библия говорит: «Мы смотрим не на видимое, но на невидимое: ибо видимое временно, а невидимое вечно» (2 Кор. 4:18).

Хелен Робинсон

НАЙДИ ВСЕ ЕТИ ПРЕДМЕТИ НА КАРТИНКЕ.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.

СКІЛЬКИ ПАНД НА МАЛЮНКУ?

Володя був неорганізованим хлопчиком і тому завжди кудись запізнався. То він, пізно вставши зранку, пропустив шкільний автобус і запізнався до школи. А все тому, що напередодні ввечері невчасно ліг спати. То Володя прийшов із запізненням на зустріч із другом, бо не міг знайти кросівки. А якось, через свою неорганізованість, хлопчик запізнався на цілу годину на відповідальну гру своєї команди з футболу.

Запізнаючись, Володя завжди змушував інших людей чекати, чим підводив їх і дуже засмучував. Наприклад, через те, що Володя запізнався на футбольний матч, тренерів довелося поставити замість нього у ворота недосвідченого воротаря, унаслідок чого команда програла. Проте хлопчик ніколи не вважав себе винним і тому ніколи не просив вибачення. У його запізненнях завжди був винен хтось інший: батьки, які його пізно будили вранці, автобус, що затримався дорогою до школи, аварія на проїзній частині, погана погода, сніг або ожеледиця, – усе й усі, лише не він. Батьки Володі, учителі та друзі неодноразово говорили хлопчику про те, що запізнаватися недобре, проте розмови на хлопчика не діяли й він продовжував постійно запізнаватися. Це могло тривати ще довго, якби не один випадок...

Якось Володя запросив на свій День народження друзів з класу. Святкування Дня народження мало відбутися в неділю о 14.00. Настала неділя. Сім'я хлопчика від самого ранку дружно готувалася до свята: мама приготувала розкішний обід і

накрила на стіл, тато й старший брат прикрасили велику кімнату повітряними кульками й повісили барвистий плакат із надписом «З Днем народження!», а Володя вибирав диски з музикою й новими мультфільмами, щоб подивитися їх з однокласниками.

О 14.00 в оселі все було готово до свята. Тепер усі чекали тільки на гостей. Минуло п'ять хвилин, десять, п'ятнадцять... а гостей досі не було. Володя був такий схвилюваний, що не міг сидіти на одному місці. Він вибігав то на балкон, то на сходовий майданчик, визираючи своїх друзів. «Ну де ж вони?! – не міг зрозуміти хлопчик. – Адже минуло вже цілих 15 хвилин! Чому вони запізнаються? О, як же все-таки неприємно чекати. Хоч би вони швидше прийшли».

Коли минуло ще 15 хвилин, батьки вирішили більше не чекати й починати свято без гостей. Вони привітали Володю, вручили йому подарунки й сіли за святковий стіл. Однак Володя так засмутився через те, що його друзі не прийшли, що не міг радіти ані довгоочікуваним подарункам, ані улюбленим стравам. Свято було зіпсоване.

На превеликий подив, гості все-таки прийшли... За якимось незрозумілим збігом обставин друзі Володі переплутали час і тому прийшли на годину пізніше. Звісно, хлопчику було неприємно, що друзі його так підвели, запізнавшись на його День народження. Проте завдяки цьому випадку він зрозумів, як недобре запізнаватися й змушувати інших людей чекати. Відтоді Володя намагався завжди й усюди приходити вчасно.

ЮНІЙ ДОСЛІДНИК

Тобі знадобляться:

- сода – 2 ст. л. з гіркою;
- засіб для миття посуду – 1 ст. л.;
- червоний харчовий барвник – кілька крапель;
- оцет – 30 мл;
- сніг;
- невеликий контейнер.

Дослід

СНІГОВИЙ ВУЛКАН

Змішай у контейнері всі інгредієнти, окрім оцту. Обережно помісти контейнер у сніг і зіпни навколо нього подобу вулкана. Трохи відійди, додай у контейнер оцту й спостерігай за видовищем! Якщо виверження не надто потужне, додай ще трохи засобу для миття посуду та оцту й добре перемішай суміш.

НОВОРІЧНИЙ АРОМАТИЗАТОР З АПЕЛЬСИНУ

Хід роботи

Гострим ножом з апельсина зріж верхівку. За допомогою чайної ложки ретельно вийми весь м'якуш. Усередину апельсина насип кориці, поклади гвоздику й додай кілька крапель ефірної олії. Готово!

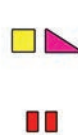
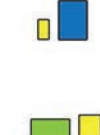
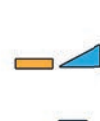

Тобі знадобляться:

- апельсин – один або кілька;
- ефірна олія апельсина – 3-5 крапель;
- кориця мелата – 1 ч. л. на 1 апельсин;
- гвоздика – 2 шт.
- допомога батьків.

Каких кубиків не хватает для строения?

Ангеліна Шелях

Михайло Ситник

Єлизавета Губаренко

Маргарита Хорошун

Софія Бондар

Тетяна Герман

Антон Карпач

Валентина Волощук

Вікторія Ільчук

Вікторія Кулакова

Дарина Хондока

Богдана Березовська

Валерія Чупіна

Дарина Савчук

Вікторія Чупіна

Катерина Волчецька

В книгу "Комната с камином" юному читателю предлагается самому выбирать варианты развития сюжета. Благодаря этому книгу можно читать несколько раз. Путешествуя по книжному лабиринту вместе с героями книги, он узнает историю рождения Господа Иисуса Христа, а также сможет сделать подарки своими руками. В книге читатель найдет интересные библейские рассказы, игры и раскраски.

Для детей от 6 лет.

BOOKSON
Інтернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

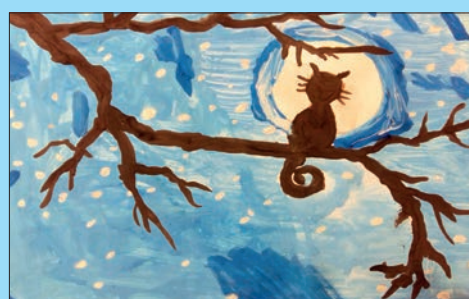
+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Софія Березовська

Ольга Сарницька

Софія Іванієнко

Поліна Крамаренко

Євгенія Шеліган

Євгенія Корощуп

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному
боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»
Адреса: 04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректура: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на розвиток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати тексти.

Рукописи не повертаються. Листування ведеться лише на сторінках газети.